

დანიელის წიგნი — ნომერი ორასი

წინასწარმეტყველური განვითარება: მეორე შეკრება და მისი მნიშვნელობა ადვენტიტურ ესქატოლოგიაში

Jeff Pippenger

2024-05-05

ჩვენ განვიხილავთ წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც მეორე შეკრება, რომელიც წინასწარმეტყველმა ესაიამ განსაზღვრა, ხოლო შემდგომში — დაუ უაითმა.

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც დადგება ხალხთა დროშად; მას მიაშურებენ წარმართნი, და მისი განსვენება დიდებული იქნება. და მოხდება იმ დღეს, რომ უფალი მეორედ კვლავ გაიწვდენს თავის ხელს, რათა დაიბრუნოს თავისი ხალხის ნატამალი, რომელიც დარჩება აშურიდან, და ეგვიპტიდან, და ფათროსიდან, და ქუშიდან, და ელამიდან, და შინარიდან, და ხამათიდან, და ზღვის კუნძულებიდან. და აღმართავს იგი დროშას ერებისთვის, და შეკრებს ისრაელის განდევნილებს, და ერთად მოუყრის თავს იუდას გაფანტულებს ქვეყნის ოთხივე კიდიდან. ეფრემის შურიც განქარდება და იუდას მტრები მოიკვეთებიან; ეფრემი აღარ შემურდება იუდას, და იუდა აღარ შეავიწროებს ეფრემს. ესაია 11:10–13.

როცა ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხი მეორედ შეიკრიბება, იმ მოწაფეთა შორის დამყარდება ერთობა, რომელიც წარმოდგენილი იყო იმ ათი დღით, რომელიც წინ უძღოდა ორმოცდამეათე დღესასწაულს, და რომელსაც ესაია მოიხსენიებს როგორც დროს, როცა: „ეფრემის შურიც გაქრება, და იუდას მტრები მოიკვეთებიან; ეფრემი აღარ შემურდება იუდას, და იუდა აღარ შეავიწროებს ეფრემს.“

„გამოცდანი უნდა მოვიდეს ღვთის ხალხზე, და ღვარძლი უნდა გამოეყოს ხორბალს. მაგრამ ეფრემმა ნულარ შემურდება იუდას, და იუდა აღარ შეავიწროებს ეფრემს. კეთილი, ნაზი, თანაგრძნობით სავსე სიტყვები გადმოიღვრება განწმედილი გულებიდან და ბაგეთაგან. არსებითად აუცილებელია, რომ ერთნი ვიყოთ; და თუ ჩვენ ყველანი ვეძებთ ქრისტეს სიმშვიდესა და სიმდაბლეს, გვექნება ქრისტეს გონება, და იქნება სულის ერთობა.“ Review and Herald, March 19, 1895.

გაერთიანება არის იმ საქმის ერთ-ერთი ელემენტი, რომელსაც ქრისტე ასრულებს, როდესაც იგი მეორედ კრებს ას ორმოცდაათხ ათასს. ეს ერთობა წარმოჩენილი იყო ორმოცდამეათედღემდე მიმყვანი ათი დღით, ასევე ექსეტერის ბანაკობრივი შეკრების ექვსი დღით, და შეიძლება აღსრულებულიყო 1856 წლიდან 1863 წლამდე, 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუების განმცდელთ რომ გზა არ დაეკარგათ.

„მაგრამ იმ ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც იმედგაცრუებას მოჰყვა, ადვენტიტ მორწმუნეთაგან მრავალმა რწმენა დათმო. უთანხმოებანი და განხეთქილებანი შემოვიდა.... ამგვარად, საქმე შეფერხდა და ქვეყნიერება სიბნელეში დარჩა. ადვენტიტთა მთელი საზოგადოება რომ გაერთიანებულიყო

ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენაში, რაოდენ განსახვავებული იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“

„ღმერთის ნება არ იყო, რომ ქრისტეს მოსვლა ასე დაყოვნებულიყო. ღმერთს არ განუზრახავს, რომ მის ხალხს, ისრაელს, ორმოცი წელი ეხეტიალა უდაბნოში. მან აღუთქვა, რომ მათ პირდაპირ ქანაანის ქვეყანაში შეიყვანდა და იქ დააფუძნებდა მათ წმიდა, ჯანსაღ და ბედნიერ ხალხად. მაგრამ მათ, ვისაც ეს პირველად ექადაგა, არ შევიდნენ „ურწმუნოების გამო“ (ებრაელთა 3:19). მათი გულები სავსე იყო დრტვინვით, ამბოხებითა და სიძულვილით, და მან ვერ შეძლო მათთან თავისი აღთქმის აღსრულება.“

„ორმოცი წლის განმავლობაში ურწმუნოებამ, დრტვინვამ და ამბოხებამ ძველი ისრაელი ქანაანის ქვეყნიდან განდევნა. იგივე ცოდვებმა დააყოვნა თანამედროვე ისრაელის შესვლა ზეციურ ქანაანში. არც ერთ შემთხვევაში არ იყო დამნაშავე ღვთის აღთქმები. სწორედ ურწმუნოებამ, ამქვეყნიურობამ, უკუერთხელობამ და შუღლმა უფლის სახელით მყოფ ხალხში დაგვტოვა ამ ცოდვისა და ტკივილის სამყაროში ამდენი წლის განმავლობაში.“ Selected Messages, book 1, 68, 69.

მეორე ანგელოზის ჩამოსვლამ გამოავლინა პირველი იმედგაცრუებისას მომხდარი გაფანტვა, რომელმაც დააყენა დაყოვნების დროის დასაწყისი; შემდეგ კი მიიყვანა ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე ექვსდღიან პერიოდამდე, სადაც გზავნილთან დაკავშირებით ერთობა დამკვიდრდა, ვიდრე კრების დასასრულს, შუალამის ღაღადის გზავნილში, სულიწმიდის გადმოღვრამდე.

მესამე ანგელოზის ჩამოსვლამ 1844 წლის 22 ოქტომბერს დიდი იმედგაცრუების ჟამს გაფანტულობა გამოავლინა და შემოიღო სწავლების პერიოდი, როცა უზენაეს წმიდასთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებები ღმერთის ხალხს გაეხსნა. 1849 წლისთვის უფალი თავის ხელს იწვდიდა, რათა მეორედ შეეკრიბა თავისი ხალხი, ხოლო 1851 წლისთვის 1850 წლის სქემა უკვე წარდგენილი იყო. ეს სქემა წარმოადგენდა საფუძველმდებელ უწყებას და სწორედ იმ უწყებას, რომელიც დროშად უნდა აღმართულიყო წუთისოფლის წინაშე.

ქრისტეს მიერ მოწაფეთა მეორედ შეკრება მისი ჩამოსვლისთანავე დაუყოვნებლივ დაიწყო, ხოლო ექსეტერში მყოფთა შეკრება დაყოვნების დროის პერიოდში დაიწყო. 1863 წლის ამბოხების ისტორიაში მეორედ შეკრება დაიწყო სულ მცირე ხუთი წლის შემდეგ იმ საგანმანათლებლო პროცესისა, რომელიც 1844 წელს დაიწყო, როდესაც საწმიდრის შესახებ ნათელი გაიხსნა. 1848 წელს ისლამი მაშინ ერებს აღაშფოთებდა. მეორე შეკრება წარმოდგენილია, როგორც პროგრესული საქმე, რომელიც სრულდება ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულს წინმსწრები ათი დღის დადგომით, აგრეთვე ექსეტერის ბანაკის შეკრების ექვსი დღით, და 1856 წლისთვის უნდა დასრულებულიყო.

მისი ხალხის მეორედ შეკრების საქმე მესამე ანგელოზის დამამთავრებელი საქმეა, და იგი ქრისტეს ხელით სრულდება.

და როცა შაბათი დღე დადგა, მან სინაგოგაში დაიწყო სწავლება; და მრავალი, ვინც მას უსმენდა, განცვიფრებული იყო და ამბობდა: საიდან აქვს ამ კაცს ეს ყველაფერი? და რა სიბრძნეა ეს, რომელიც მას მიეცა, რომ მის ხელთა მიერ ასეთი ძლევამოსილი საქმეებიც აღსრულდებოდა? მარკოზი 6:2.

ღვთაებრივი სიმბოლოს ჩამოსვლისას წარმოქმნილი გაფანტვა იწყებს გამოცდის პროცესს, რომელიც საბოლოოდ ავლენს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს და ამით განწმენდს ტაძარს.

ვის ხელშიც არის ნიჩაბი, და იგი სრულად გაწმენდს თავის კალოს, და თავის ხორბალს ბედელში მოაგროვებს; ხოლო ბზეს დაუშრეტელი ცეცხლით დაწვავს. მათე 3:12.

იმ პერიოდში ღვთის ხალხმა ანგელოზის ხელიდან უნდა მიიღოს ეს უწყება და შექამოს იგი.

და ვიხილე სხვა ძლიერი ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, ღრუბლით შემოსილი; და ცისარტყელა იყო მის თავზე, და მისი სახე იყო ვითარცა მზე, და მისი ფეხები — ვითარცა ცეცხლის სვეტები. და ხელში ეჭირა პატარა გახსნილი წიგნი; და დაადგა თავისი მარჯვენა ფეხი ზღვაზე, ხოლო მარცხენა — მიწაზე. გამოცხადება 10:1, 2.

1844 წლის 19 აპრილს, მეორე ანგელოზის მოსვლისას, ღვთის ხალხი გაფანტული იყო. ისინი პირველად შეიკრიბნენ გამოცხადების მეცხრე თავის მეთხუთმეტე მუხლის წინასწარმეტყველების აღსრულებით 1840 წლის 11 აგვისტოს, მაგრამ უფალს თავისი ხელი ეჭირა დიაგრამაზე მოცემული ზოგიერთი რიცხვის გამოთვლაში დაშვებულ შეცდომაზე.

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორიც მას სურდა; რომ მისი ხელი იფარებოდა და მალავდა შეცდომას ზოგიერთი ციფრის მიმართ, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.“ Early Writings, 74.

მისი ხელის მოშორებამ სამუელ სნოუს საშუალება მისცა, განესაზღვრა იმ ხილვის სწორი თარიღი, რომელმაც დაიყოვნა.

„ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იქნენ დატოვებულნი. კვლავ მიბრუნდნენ ისინი თავიანთ ბიბლიებს, რათა გამოეკვლიათ წინასწარმეტყველური პერიოდები. უფლის ხელი მოეხსნა რიცხვებს, და შეცდომა განმარტებულ იქნა. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა, და რომ იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს დასრულდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.“ Early Writings, 237.

პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორია შეიცავს ქრისტეს ხელთან დაკავშირებულ ნიშნულთა რიგს. როდესაც იგი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოსა და 1844 წლის 19 აპრილს, მას ხელში ჰქონდა უწყება. სწორედ მისმა ხელმა უხელმძღვანელა 1843 წლის

სქემის შედგენასა და გამოქვეყნებას 1842 წლის მაისში. სწორედ მისმა ხელმა დალუქა შეცდომა სქემაზე აღნიშნულ რიცხვებში. იმ პირველი იმედგაცრუების გაფანტვის შემდეგ, იერემია მარტო იჯდა ქრისტეს ხელის გამო. შემდეგ მან მოაშორა თავისი ხელი და ამგვარად მოხსნა შუაღამის ძახილის უწყების ბეჭედი. თავისი ხელის გაწვდენის აქტი, რათა თავისი ერი მეორედ შეეკრიბა, განხორციელდა პირველი იმედგაცრუებიდან ექსეტერის ბანაკის შეკრებამდე, როგორც მოწაფეები საბოლოოდ შეიკრიბნენ იერუსალიმში ათი დღით ადრე სულიწმიდის გადმოღვრამდე. მესამე ანგელოზის მოსვლისას, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, უფალმა აღაპყრო თავისი ხელი.

და ანგელოზმა, რომელიც ვიხილე ზღვაზე და მიწაზე მდგომარე, აღაპყრო თავისი ხელი ზეცისკენ, და დაიფიცა მისით, რომელიც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ზეცა და ყველაფერი, რაც მასშია, და მიწა და ყველაფერი, რაც მასზეა, და ზღვა და ყველაფერი, რაც მასშია, რომ დრო აღარ იქნებოდა. გამოცხადება 10:5, 6.

1840 წლის 11 აგვისტოს პირველივე შეკრებიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორია ქრისტეს ხელით არის აღბეჭდილი. 1844 წლის 22 ოქტომბერს მესამე ანგელოზი ჩამოვიდა, და მცირე მილერიტული სამწყსო დიდი იმედგაცრუებით გაიფანტა. იმ დღეს ქრისტემ თავისი ხელი ზეცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა, რომ დრო აღარ იქნებოდა.

1844 წლიდან 1863 წლამდე ისტორიის მეორე შეკრება დაიწყო იმით, რომ ქრისტემ აღმართა თავისი ხელი, და ამავე დროს თავის ხელში ეჭირა საუწყებელი, რომელიც უნდა შექმულიყო. შემდეგ, 1849 წელს, მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი გაფანტული ხალხის შესაკრებად. ეს ხალხი შეკრებილი იყო შუაღამის ძახილის უწყებით და გაიფანტა მაშინ, როდესაც ნაწინასწარმეტყველები მოვლენა არ განხორციელდა. ექსეტერის ბანაკობრივ შეკრებაზე ქრისტემ შეკრიბა თავისი სამწყსო და გააერთიანა ისინი უწყებაზე, როგორც მან გააკეთა ორმოცდამეათე დღის წინარე ათ დღეში. ფილადელფიელმა მილერიტებმა დატოვეს ექსეტერის ბანაკობრივი შეკრება და გაიმეორეს ორმოცდამეათე დღე. 1856 წელს ქრისტე მოძრაობის გარეთ იყო, რომელიც ლაოდისკიაში იყო გადასული, რადგან ქრისტე დგას ლაოდისკიელის გულის გარეთ და აკაკუნებს, შესვლის ძიებით.

აჰა, ვდგავარ კართან და ვაკაკუნებ: თუ ვინმე მოისმენს ჩემს ხმას და კარს გამიღებს, შევალ მასთან და ვივახშმებ მასთან, და ისიც ჩემთან. გამოცხადება 3:20.

1856 წელს ქრისტეს ხელი აკაკუნებდა ლაოდისკიის მილერიტულ მოძრაობაზე, მაგრამ უშედეგოდ. შვიდი წლით ადრე, 1849 წელს, მან დაიწყო თავისი ხალხის მეორედ შეკრება, მაგრამ ეჭვმა და გაურკვევლობამ შეაჩერა ფილადელფიური მოძრაობა.

„ადვენტისტებს, 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, მტკიცედ რომ შეენარჩუნებინათ თავიანთი რწმენა და ერთსულოვნად გაჰყოლოდნენ ღვთის განგებულების გახსნილ გზას, მიეღოთ მესამე ანგელოზის უწყება და სულიწმიდის ძალით ექადაგათ იგი მსოფლიოსთვის, იხილავდნენ ღვთის ხსნას; უფალი ძლიერად იმოქმედებდა მათ ძალისხმევასთან ერთად, საქმე დასრულებული

იქნებოდა, და ქრისტე აქამდეც მოვიდოდა, რათა თავისი ხალხი მიეღო მათი საზღაურისათვის. მაგრამ იმედგაცრუებას რომ მოჰყვა ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდი, ადვენტის მრავალი მორწმუნე განუდგა თავის რწმენას.... ამგვარად საქმე შეფერხდა, და ქვეყნიერება სიბნელეში დარჩა. ადვენტისტთა მთელი სხეული რომ გაერთიანებულიყო ღვთის მცნებებზე და იესოს რწმენაზე, რაოდენ ფართოდ განსხვავებული იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“ Evangelism, 695.

2001 წლის 11 სექტემბერს ქრისტემ შეკრიბა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი, რომელიც შემდგომში 2020 წლის 18 ივლისს გაიფანტა. 2001 წლის 11 სექტემბერს შეკრებილებმა ქრისტეს ხელიდან აიღეს დაფარული წიგნი და შეჰკამეს იგი. 2020 წლის 18 ივლისს მათ უარყვეს ბრძანება, რომელიც მისი აღმართული ხელით იყო წარმოდგენილი და რომელიც აღნიშნავდა, რომ „დრო აღარ იქნებოდა“.

ფილადელფიელმა მილერიტებმა 1843 წლის თავიანთ მცდარ წინასწარმეტყველებაში არავითარი აჯანყება არ გამოავლინეს, რადგან ისინი მოქმედებდნენ მთელი იმ სინათლის შესაბამისად, რომელიც უფალს გამოეცხადებინა; ხოლო 2020 წლის 18 ივლისს მესამე ანგელოზის მოძრაობის ლაოდიკეელებმა აუჯანყდნენ იმ სინათლეს, რომელიც მის ხელს უკავშირდებოდა. 1844 წლის შემდეგ პირველი ანგელოზის ფილადელფიურმა მოძრაობამ „ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში“ „დათმო თავისი რწმენა“ და ლაოდიკეელებად იქცა.

1856 წარმოადგენს იმ გარდამავალ წერტილს, რომელიც წინასახავს უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხისთვის გარდამავალ მომენტს.

1849-დან 1856 წლამდე შვიდწლიანი პერიოდის რომელიდაც მონაკვეთში ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა წინ აღუდგა უფლის ხელს, რომელიც გაიწვდებოდა, რათა მეორედ შეეკრიბა თავისი ხალხი; და აღთქმა იყო, რომ მაშინ იგი უფრო მეტს მოიმოქმედებდა, ვიდრე წარსულში მოიმოქმედა.

„23 სექტემბერს უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი ხალხის ნაშთის დასაბრუნებლად, და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა გაორკეცდეს. გაფანტვის ჟამს ისრაელი იყო შემუსვრილი და დაგლეჯილი; ახლა კი, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ხალხს. გაფანტვის დროს ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას მხოლოდ მცირე შედეგი ჰქონდა, მცირეს ან სრულიად არაფერს აღწევდა; მაგრამ შეკრების ჟამს, როდესაც ღმერთმა ხელი მიჰყო თავისი ხალხის შეკრებას, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას თავისი განზრახული შედეგი ექნება. ყველანი უნდა იყვნენ გაერთიანებულნი და მომზუნენი ამ საქმეში. ვიხილე, რომ სირცხვილი იყო ვინმესთვის გაფანტვის დროის მაგალითებზე მითითება, რათა ისინი ახლა, შეკრების ჟამს, ჩვენს მმართველ წესად ექცია; რადგან თუ ღმერთი ახლა ჩვენთვის მეტს არ გააკეთებს, ვიდრე მაშინ აკეთებდა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბებოდა. ისეთივე აუცილებელია, რომ ჭეშმარიტება გამოქვეყნდეს ბეჭდურ გამოცემაში, როგორც იქადაგოს.“ Review and Herald, November 1, 1850.

ცხადია, უფალი ცდილობდა თავისი საქმის ერთობაში წინ წაწევას, მაგრამ ერთობა ამგვარად დარღვეული იყო, და „იმ ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც

იმედგაცრუებას მოჰყვა, ადვენტისტ მორწმუნეთაგან მრავალმა რწმენა დათმო.“ The Present Truth (შემდგომში Review and Herald) გამოცემა დაიწყო 1849 წელს, ხოლო 1851 წლისთვის 1850 წლის დიაგრამა უკვე ხელმისაწვდომი იყო, მაგრამ 1856 წლისთვის ლევინთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ უწყება დაუსრულებელი დარჩა. უწყება, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს გაიხსნა, მოხდა მაშინ, როდესაც დასრულდა ოცდასამასი წლისა და ორი ათას ხუთას ოცი წლის დროის წინასწარმეტყველებანი.

შაბათი იყო მოძღვრება, რომელიც იმ დროს სხვა მოძღვრებებზე მეტად ბრწყინავდა, და თორმეტი წლის განმავლობაში გამოსაცდელი პროცესი მიმდინარეობდა, ვიდრე საბოლოო გამოცდა 1856 წელს მოვიდოდა. ეს გამოცდა ეხებოდა მიწისთვის განკუთვნილ შაბათის განსვენებას, და მან აღნიშნა იმ გამოსაცდელი პროცესის დასასრული, რომელიც ადამიანთათვის შაბათის განსვენებით დაიწყო. გამოცდის პერიოდს ეწერა ალფასა და ომეგას ხელმოწერა. 1856 წელი ასევე წარმოადგენდა ცოდნის ზრდას პირველ საძირკვლოვან ჭეშმარიტებაზე, რომელიც მიღერმა აღმოაჩინა, ამიტომ მასაც ამ დონეზე ალფასა და ომეგას ხელმოწერა ჰქონდა. შაბათის ჭეშმარიტება, როგორც ღვთის განწმედილი ხალხის ნიშანი, წარმოდგენილი იყო როგორც მეშვიდე საყვირის გახმოვანება, როდესაც სრულდება მორწმუნეში ქრისტეს საიდუმლო, დიდების სასიკეთო. „შვიდი ჟამი“ წარმოდგენილი იყო საიუბილეო საყვირით, რომელიც შერიგების დღეს უნდა გახმოვანებულიყო.

1856 წლიდან 1863 წლამდე შვიდი წელი წარმოადგენდა მოწაფეთათვის იერუსალიმში გატარებულ ათ დღეს, და ფილადელფიელ მიღერიტთათვის ექსეტერის საბანაკო შეკრების ექვს დღეს; მაგრამ, სამწუხაროდ, ეს პერიოდი იქცა იმათ ილუსტრაციად, ვინც უარს ამბობს უფლის მიყოლაზე, როდესაც იგი მათ გარდამავალ პერიოდში უძღვის. პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორია, რომელიც შვიდი ქუხილის ისტორიული პერიოდია, მიუთითებს, რომ უფალმა გაიწოდა თავისი ხელი თავისი ერის მეორედ შესაკრებად 1844 წლის 19 აპრილიდან, და იგი ასახავს მორჩილ პასუხს, როდესაც ბრძენნი გაჰყვნენ ქრისტეს უწმიდესში.

პირველი კადემის ისტორია, რომელიც წარმოადგენს მესამე ანგელოზის ისტორიას 1844 წლიდან 1863 წლამდე, ცხადყოფს, რომ უფალი კვლავ იწვდის თავის ხელს, რათა მეორედ შეკრიბოს თავისი ხალხი; მაგრამ იმ ისტორიაში ამბოხება ვლინდება. ახლა კი, მესამედ, 2023 წლის ივლისიდან მოყოლებული, უფალი კვლავ იწვდის თავის ხელს, რათა მეორედ შეკრიბოს თავისი ხალხი, და ისინი აღასრულებენ მეორე კადემს, როგორც მორჩილი ფილადელფიელები; რადგან ჭეშმარიტების ხელწერა ამ სამ შემთხვევას გამოარჩევს, როგორც დასაწყისსა და დასასრულს, რომლებიც მორჩილ ფილადელფიელებს წარმოადგენენ, ხოლო შუა მაგალითი ურჩ ლაოდნიკიელებს წარმოადგენს.

ამ შესწავლას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„შეისმენენ თუ არა ეკლესიები ლაოდნიკისადმი მიმართულ უწყებას? მოინანიებენ ისინი, თუ, მიუხედავად იმისა, რომ უმკაცრესი ჭეშმარიტების უწყება — მესამე

ანგელოზის უწყება — ეუწყება მსოფლიოს, განაგრძობენ ცოდვაში სვლას? ეს არის წყალობის უკანასკნელი უწყება, დაცემული სამყაროსათვის მიცემული უკანასკნელი გაფრთხილება. თუ ღვთის ეკლესია თბილ-ცივ მდგომარეობაში ჩავარდება, იგი აღარ დგას ღვთის კეთილგანწყობაში იმაზე მეტად, ვიდრე ის ეკლესიები, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც დაცემულნი, და როგორც ეშმაკთა სამყოფელი, ყოველი უწმინდური სულის სამყოფელი და ყოველი უწმინდური და საძულველი ფრინველის გალია. მათ, ვისაც ჰქონდათ შესაძლებლობა მოესმინათ და მიეღოთ ჭეშმარიტება და ვინც შეუერთდნენ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიას, საკუთარ თავს ღვთის მცნებათა დამცველ ხალხად რომ იწოდებენ, და მაინც არ ფლობენ იმაზე მეტ სიცოცხლისუნარიანობასა და ღვთისადმი მიძღვნას, ვიდრე სახელდებით ეკლესიებს ახასიათებთ, ღვთის წყლულები მოეწევათ ზუსტად ისევე უეჭველად, როგორც იმ ეკლესიებს, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან ღვთის რჯულს. მხოლოდ ისინი, ვინც ჭეშმარიტებით არიან განწყობილნი, შეადგენენ სამეფო ოჯახს იმ ზეციურ სამყოფლებში, რომელთა მოსამზადებლადაც ქრისტე წავიდა მათთვის, ვისაც უყვარს იგი და იცავს მის მცნებებს.

„ვინც ამბობს: მე ვიცნობ მას, და მის მცნებებს არ იცავს, ცრუა, და ჭეშმარიტება არ არის მასში“ [1 John 2:4]. ეს მოიცავს ყველას, ვინც ამტკიცებს, რომ ღმერთს იცნობს და მის მცნებებს იცავს, მაგრამ ამას კეთილი საქმეებით არ ამჟღავნებს. ისინი თავიანთ საქმეთა მიხედვით მიიღებენ. „ყოველი, ვინც მასში მკვიდრობს, არ სცოდავს; ყოველი, ვინც სცოდავს, არც უხილავს იგი და არც უცვნია იგი“ [1 John 3:6]. ეს მიმართულია ეკლესიის ყველა წევრისადმი, მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიების წევრთა ჩათვლით. „შვილნო, ნურავინ შეგაცდენთ თქვენ: ვინც სიმართლეს იქმს, მართალია, როგორც ის არის მართალი. ვინც ცოდვას სჩადის, ეშმაკისაგან არის, რადგან ეშმაკი თავიდანვე სცოდავს. ამისათვის გამოცხადდა მე ღვთისა, რათა დაერღვია ეშმაკის საქმენი. ყოველი, ვინც ღვთისაგან არის შობილი, ცოდვას არ სჩადის, რადგან მისი თესლი მასში რჩება; და მას არ შეუძლია სცოდოს, რადგან ღვთისაგან არის შობილი. ამით ცხადდება ღვთის შვილები და ეშმაკის შვილები: ყოველი, ვინც სიმართლეს არ იქმს, ღვთისაგან არ არის, არც ის, ვისაც თავისი ძმა არ უყვარს“ [1 John 3:7–10].

„ყველანი, ვინც ამტკიცებს, რომ შაბათის დამცველი ადვენტისტები არიან, და მაინც ცოდვაში განაგრძობენ ცხოვრებას, ღვთის თვალში ცრუები არიან. მათი ცოდვილი გზა ღვთის საქმეს ეწინააღმდეგება. ისინი სხვებსაც ცოდვაში შეიყვანენ. სიტყვა ღვთისაგან მოდის ჩვენი ეკლესიების ყოველ წევრთან: „და გაასწორეთ ბილიკნი ფერხთა თქვენთანი, რათა კოჭლი გზიდან არ გადაიყაროს, არამედ უმჯობესია განიკურნოს. ეძიეთ მშვიდობა ყველასთან და სიწმინდე, რომლის გარეშეც ვერავინ იხილავს უფალს. ფხიზლად იყავით, რათა ვინმემ არ მოაკლდეს ღვთის მადლს; რათა რომელიმე სიმწარის ფესვმა, აღმოცენებულმა, არ შეგაწუხოთ, და მის მიერ მრავალი არ შეიბილწოს; რათა არ იყოს ვინმე მეძავი ან უწმინდური კაცი, ვითარცა ესავი, რომელმაც ერთი ლუკმა საჭმლისათვის გაყიდა თავისი პირმშობა. ვინაიდან იცით, რომ შემდგომ, როდესაც კურთხევის დამკვიდრება მოისურვა, უარყოფილ იქნა, რადგან სინანულის ადგილი ვერ ჰპოვა, თუმცა ცრემლებით ეძიებდა მას“ [ებრაელთა 12:13–17].“

„ეს ეხება მრავალ მათგანს, ვინც ამტკიცებს, რომ სწამს ჭეშმარიტება. ნაცვლად იმისა, რომ უარი თქვან თავიანთ გულისთქმით აღძრულ ქმედებებზე, ისინი განაგრძობენ მცდარ გზაზე სვლას განათლებაში სატანის მომატყუებელი სოფისტიკის ზემოქმედებით. ცოდვა აღარ განირჩევა, როგორც ცოდვა. თვით მათი სინდისი შებილწულია, მათი გულები გახრწნილია, თვით მათი ფიქრებიც განუწყვეტლივ გახრწნილია. სატანა მათ სატყუარად იყენებს, რათა სულები უწმინდურ საქმეებში შეიტყუოს, რომლებიც მთელ არსებას ბილწავს. „ვინც მოსეს რჯული [რომელიც ღმერთის რჯული იყო] უგულებელყო, ორი ან სამი მოწმის საფუძველზე შეუწყალებლად კვდებოდა; მით უფრო მძიმე სასჯელის ღირსად, როგორ ფიქრობთ, ჩაითვლება ის, ვინც ფეხქვეშ გათელა ღმერთის ძე, და აღთქმის სისხლი, რომლითაც განიწმიდა, არაწმინდა საგნად შერაცხა, და მადლის სულს შეურაცხყოფა მიაყენა? რადგან ვიცნობთ მას, ვინც თქვა: ჩემია შურისგება, მე მივაგებ, ამბობს უფალი. და კვლავ: უფალი განსჯის თავის ხალხს. საშინელებაა ცოცხალი ღმერთის ხელში ჩავარდნა“ [ებრაელთა 10:28–31].“ Manuscript Releases, ტომი 19, 176, 177.